

ELS PREMIS MÉS RECENTS PER LLEGIR AQUEST ESTIU

Poesia a l'abast: notícia de premis i novetats

ROGER COSTA-PAU

Avui són nombrosíssimes arreu del país les regidories de cultura que, de bracet amb organismes, entitats i editorials d'una demarcació o altra, han introduït de manera regular en les respectives accions d'autopromoció cultural la pròpia convocatòria -feta com qui diu a mida- d'uns premis literaris. La major part d'aquests certàmens garanteixen una peridocitat anual, i val a dir que en pràcticament tots la poesia hi té una presència més que dilatada. De començament d'any fins ben entrat l'estiu veuen la llum a molts indrets del país un nombre prolix de títols en l'acompliment dels convenis de publicació que s'imposen les diverses entitats i administracions convocants. No dediquem aquestes ratlles -aquest fóra un altre viatge!- a parlar de rellevàncies, ni d'excessos o limitacions -que hi són, ben segur-, ni tampoc de percentatges de prestigi entre uns guardons o els altres; ens limitem a una notícia breu, a tall d'aparador, d'alguns d'aquests volums.

Enmig d'aquests llibres publicats sota les credencials d'un premi interposem de manera alternada altres novetats en el gènere que han anat apareixent d'uns mesos ençà sota el segell d'editorials que, si bé és cert que no exhibeixen l'estampa de capdavanteres en termes de publicació regular, tenen també -i sortosament, en molts casos- la seva presència, i bé que fan el seu curs; i d'altres, fins i tot, que acaben de néixer: tal és el cas d'Editorial Comte d'Aure, a Barcelona, i March Editor, a Vallbona de les Monges.

Des de Vallbona de les Monges, March Editor estrena col·lecció de poesia amb aquest llibre -primerenc, però ric i ben travat- del filòleg, ensenyant i poeta Manuel Pitarch (Vila-real, 1966). A mode d'itinerari existencial, *Trajectes del desencís* esbossa tres àmbits distints d'introspecció en funció de les tres àrees (les tres seccions que conformen el volum) que concentren els paisatges viscuts del poeta, representats simbòlicament a través de la paraula, la passió i el sentit de l'existència pròpiament dit. Pitarch combina el vers estès, el poema en prosa i el poema breu, i en aquest últim espai és on es fan més plausibles les intencions d'un sediment simbòlic a l'hora de construir el discurs... Un llibre que no estalvia matisos estilístics i de llenguatge, i una poesia -com suggereix molt bé el crític i també poeta Manel Garcia Grau en el pròleg- que no té res a veure amb la lamentació paralitzant de cap paradís perdut, al contrari; que amb energia ens empeny a la reconciliació amb noves i necessàries actituds de resposta i afrontament tot allò "que encara queda dempeus".

Teresa Costa-Gramunt ha publicat poesia en el curs dels anys sense intermitències. El novembre del 2002, i seguint la petja d'una obra bàsicament prolífica, inaugurava amb aquest *El rostre del vent* la nova col·lecció de poesia *La Garonne*, nascuda a Barcelona sota el segell d'Editorial Comte d'Aure.

Els recitals han donat a la poesia contemporània un gran protagonisme

La mateixa autora escriu en el pòrtic que precedeix el volum: "*El rostre del vent* pertany, de ple dret, al gènere de la revelació poètica. I els símbols i mites que s'hi escolen hi habiten màgicament. En alguns versos hi apareixen Ulisses i Penèlope, però també hi conviuen, a vegades confonent-s'hi, la parella primordial formada pels déus egipcis Isis i Osiris, amb el propòsit d'afirmar la fertilitat d'una història de relació amorosa que es vol completa psíquicament i espiritualment. Una altra cosa no vol significar tampoc el mateix títol de l'obra, que fa referència al "rostre del vent", és a dir: a l'energia psíquica i espiritual que conforma tota experiència humana de signe transcendent, i l'amorosa ho és com cap altra".

Editorial Viena, ubicada a Barcelona, és una de les marques editorials que més premis d'aquí i d'allà deu publicar en els moments actuals. Aquesta circumstància explica el fet que sigui també, ara com ara, una de les col·leccions més desiguals en termes de línies literàries i, lògicament, d'obra publicada. El present volum, *Des de la quietud*, del poeta, pintor, prosista i crític literari Jean Serra (El-Bihar, 1952), correspon a una de les darreres novetats d'un catàleg que per a molts fregaria per inèrcia els límits de l'excés... El poeta Jean Serra mostra en aquest llibre unes aptituds notables en la confecció de la prosa poètica, fins al punt de situar-se, en mantes ocasions, en extrems de frontera fragilíssims amb el poema en prosa. Els textos de Serra són gairebé sempre concèntrics, densos i molt compactes en la forma i en el contingut. Tant, que en determinats moments es veuen afectats per una sobredosi d'imatges successives, apilades, que per la seva gènesi mateixa bé prou que vindicarien uns canals més generosos de respiració. Serra té fusta en la imatge nítida, més metafòrica que descriptiva, i, sobretot, en la definició i composició espaials dels poemes, o de les prosas.

■ Xavier Amorós Set poemes dramàtics

Premi Ramon Comas de Tarragona
Cossetània Edicions. Valls, 2003

Poema III (dins la secció *El jardí*)

I no hi ha res a dir. Ja es fa de nit.
I la nit fa avinent l'aparició
D'uns altres personatges d'altres gèneres,
Com, per exemple, la guineu veïna
Que viu de ratolins i de deixalles.
Ella passejarà per l'escenari
Furtivament, però per a nosaltres
No queda res a dir. Silenci. És hora
De deixar que s'expliquin els comparses
D'aquells espais obtusos de la televisió.

Set poemes dramàtics correspon al número vuit de la col·lecció *Sinalefa*, que apareix, des de Valls, amb el segell de Cossetània Edicions; i correspon ens a la setena entrega lírica del poeta i narrador Xavier Amorós (Reus, 1960). Com s'indica en la contracoberta, els poemes que integren el volum són el fruit de la reflexió provocada per l'experiència poètica d'intentar mirar les coses des d'uns ulls diferents, posar-se en la pell d'uns personatges per explicar, ja no la seva història, sinó les seves vivències més íntimes... Cal parlar, doncs, de sis identitats diferents en el llibre (la setena no apareix com a tal, de manera volguda) que es consoliden en les divergències en el to, però no pas forçosament en el punt de vista, per bé que aquest procedeix en darrera instància d'una única veu, la del poeta. A través d'aquestes mirades dissemblants, Amorós desplega amb veu perspicaç reflexions fondes sobre temes com ara el pas del temps, el record, la desmemòria, l'amor, la solitud, l' enamorament, la pèrdua, la consciència, la foscor i el sentit mateix de l'escriptura... Hi combina estructures en art menor, també major, i d'altres formes molt més prosaiques en textos que gairebé penetren en el terror de la narrativa.

■ Jordi Serrat
Després de l'onze de setembre
Emboscall. El Taller de Poesia.
Vic, 2003

Perdoneu que no en senti poeta (fragment)

Crec que el meu crit és d'analista
Emprenyat amb el món d'avui.
Són poemes de periodista.
M'agrada dir-ho així. Prò, ui!
tampoc és bona l'etiqueta,
si la poso ja hi prendré mal.
I és que no em sento pas poeta,
que els crítics em jutgin com cal.

No coneixíem cap Jordi Serrat poeta. En realitat, ell mateix no dubta en advertir-nos, a través del poema que transcrivim, que no se sent poeta: "Que els crítics em jutgin com cal", reclama... Sí que sabem que és periodista (s'ocupa de la corresponsalia d'aquest rotatiu a Girona) i que fa poc ha publicat un llibre a Vic, a Emboscall, concebut i redactat amb clau periodística. "Són poemes de periodista; m'agrada dir-ho així", rebla. La pregunta és: ¿deixen de ser poemes pel simple fet de ser *de periodista*?... El títol del volum és *Després de l'onze de setembre*. I Serrat el va escriure, com manifesta, durant la guerra de l'Afganistan, just quan encara no havien arrelat les consignes -tan necessàries, altrament- dels nos a la guerra! I s'hi sumen uns quants sonets (trenta-cinc, en concret) dedicats a temes de tanta vigència com ara l'atemptat a les Torres, la política de Bush i d'Aznar, el cas Bin Laden, etcètera. Sí que és veritat que en alguns moments, de bracet amb un cert abandament, hi domina amb excés la puixança periodística, però això no treu de manera explícita cap dimensió als poemes. Probablement, massa advertiments per part de l'autor com els que indicàvem més amunt siguin sobrers: potser caldria atorgar als versos més *confiança*, i que en tot cas diguin ells mateixos, per boca pròpia, si a la fi són o no són versos.

■ Jordi Guardans
Montserrat
Emboscall. El Taller de Poesia.
Vic, 2003

Epíleg (fragment)

Per una vegada
Montserrat acull
un pelegrinatge
de vides humanes
que segueixen
la religió muda
de les coincidències,
com ara pujar junts
la muntanya
amb l'ànima maltractada.
Un allau de torxes,
de la plana al cim,
que de lluny són
una filera molt llarga
de flames
de l'Esperit Sant
que lluita...

També d'aquest obrador ja no tan silenciós de Jesús Aumatell n'ha sorgit el darrer llibre de Jordi Guardans: *Montserrat*, curt i ras, n'és el títol. Jordi Guardans (Barcelona, 1955) és poeta, dramaturg i cantautor i la seva obra vol ser decididament lenta i incisiva en cadascun dels gèneres en què pren i se'ns presenta. El volum que teniu a les mans arriba després d'*El Rèquiem blau*, publicat el 2002, amb moltes semblances en